

taknemlig og tilfreds, saadan som det er vor Pligt overfor den, der gav os det. Derfor er heller Ingen mig mere imod end den Slags — nu saa stærkt graserende — Individder, der gør sig interessante for sig selv og Andre ved at vandre smægtende om i Verden som vemodsfulde Naturer, tungsindige Skygger, hjemløse Sjæle o. s. v., hvad enten det nu er Folk, der som Emanuel Hansted formasteligt behager sig i at betragte deres Liv som en lang Korsfæstelse, eller det er disse moderne, blodløse Lømler, der af Overmættelse gaar omkring med permanent Livs-qualme og hvert Øjeblik føler Trang til at kaste deres Sjæl op, udgyde deres Inderste, aflægge Bekennelser, — de véd blot aldrig rigtigt, om det skal være i Vorherres eller i en Skøges Skød. Jeg kan ikke være sammen med en saadan Personage, uden at Galden koger i mig. Jeg faar en næsten ustyrlig Lyst til trods mine graa Haar at springe op paa Bordene og af mine Lungers fulde Kraft raabe et trefoldigt Hurra for Livet!“

„Men hvorfor gør De det da ikke!“ udbrød Ragnhild med blussende Kinder, smittet af den Varme, hvortil han efterhaanden havde talt sig op. „Hvorfor raaber De ikke, saa det giver Genlyd i hele Landet? ... Hvorfor sidder De her